

Sygn. akt VI GC 783/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Justyna Supińska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Moszyk

po rozpoznaniu w dniu 02 września 2019 roku w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa **Syndyka Masy Upadłości (...) dla Firm spółki akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **(...) spółce komandytowej z siedzibą w R.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda Syndyka Masy Upadłości (...) dla Firm spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanego (...) spółki komandytowej z siedzibą w R. kwotę 3 617 złotych (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje ściągnąć od powoda Syndyka Masy Upadłości (...) dla Firm spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1 703 złotych (jeden tysiąc siedemset trzy złote) tytułem różnicy pomiędzy opłatą sądową od pozwu należną a uiszczoną.

Sygn. akt VI GC 783/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 stycznia 2018 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) dla Firm spółka akcyjna z siedzibą w W. (obecnie w upadłości) domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki komandytowej z siedzibą w R. kwoty 45 415,55 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 31 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony zawarły umowę sprzedaży energii elektrycznej, na podstawie której powód dostarczał pozwanemu energię elektryczną do wskazanego w umowie obiektu, jednakże pozwany za tę energię elektryczną nie uiszczył należności wynikających z wystawionej przez powoda faktury numer (...) na kwotę 223 773,62 złotych (z terminem płatności do dnia 15 grudnia 2016 roku), a następnie skorygowanej fakturą korygującą numer (...) o kwotę 178 358,07 złotych (z terminem płatności do dnia 30 sierpnia 2016 roku).

Nakazem zapłaty z dnia 28 lutego 2018 roku wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 148188/18 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił żądanie pozwu w całości.

Pozwany (...) spółka komandytowa z siedzibą w R. wniósł sprzeciw od powyższego orzeczenia domagając się oddalenia powództwa w całości i podniósł zarzut nieistnienia roszczenia, nieistnienia okoliczności faktycznych potwierdzających zasadność roszczenia powoda, brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających roszczenie powoda, sprzeczność wystawionych faktur z rzeczywistym stanem rzeczy, a także zarzut przedawnienia roszczenia.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że jedyne dowody przedstawione przez powoda są faktura numer (...) na kwotę 223 773,62 złotych (z terminem płatności do dnia 15 grudnia 2016 roku), która następnie została skorygowana fakturą korygującą numer (...) o kwotę 178 358,07 złotych (z terminem płatności do dnia 30 sierpnia 2016 roku), tj. do kwoty 45 415,55 złotych, czego przyczyną miała być zmiana odczytów rzekomo rzeczywistego zużycia energii dokonanej przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w G., na co jednakże powód nie przedstawił żadnego dowodu.

Pozwany wskazał również, że licznik poboru energii elektrycznej, na podstawie którego dokonywano odczytów został u pozwanego wymieniony z powodu wadliwości i z tego względu jego wskazania nie stanowią obiektywnej podstawy do określenia rzeczywistej ilości energii zużytej przez pozwanego. Nadto pozwany podniósł, że ani ilość ani moc urządzeń pozwanego w okresie rozliczeniowym nie uległa zmianie, a rzeczywisty pobór energii odpowiadał ilościom deklarowanym i opłaconym przez pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 listopada 2011 roku pomiędzy (...) dla Firm spółką akcyjną z siedzibą w W. (jako sprzedawcą) a (...) spółką komandytową z siedzibą w R. (jako odbiorcą) doszło do zawarcia umowy numer (...), której przedmiotem była sprzedaż energii elektrycznej do obiektu zlokalizowanego w R. przy ulicy (...)/A.

Umowa została zawarta w taryfie (...) ze wskazaniem, że deklarowane zużycie roczne energii będzie wynosiło 189 000 kWh i z oznaczonym licznikiem numer (...) i numerem (...).

niesporne, a nadto: umowa wraz załącznikami – k. 34-39 akt

W dniu 01 kwietnia 2012 roku pomiędzy (...) spółką akcyjną z siedzibą w G. (jako dystrybutorem) a (...) spółką komandytową z siedzibą w R. (jako odbiorcą) doszło do zawarcia umowy numer (...), której przedmiotem było świadczenie usługi dystrybucji energii elektrycznej do obiektu zlokalizowanego w R. przy ulicy (...)/A.

niesporne, a nadto: umowa – k. 51 akt

Współpraca pomiędzy sprzedawcą (...) dla Firm spółką akcyjną z siedzibą w W. a kupującym (...) spółką komandytową z siedzibą w R. przebiegała bez zakłóceń.

Odczyty licznika były przeprowadzane cyklicznie przez pracowników (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. i nie ujawniono żadnych nieprawidłowości w jego funkcjonowaniu.

(...) spółka komandytowa z siedzibą w R. terminowo opłacał faktury za sprzedaną i dostarczoną mu energię elektryczną.

zeznania świadka D. K. – protokół z rozprawy z dnia 26 listopada 2018 roku – k. 151-155 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:07-00:13:22), zeznania świadka A. R. – protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2019 roku (zapis obrazu i dźwięku 00:02:28-00:15:09)

(...) dla Firm spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił na rzecz (...) spółki komandytowej z siedzibą w R. z tytułu szacunkowej ilości sprzedanej energii w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku faktury: numer (...), na łączną kwotę 30 934,69 złotych brutto.

Należność ta została uregulowana przez (...) spółkę komandytową z siedzibą w R..

niesporne

Pod koniec 2014 roku w toku rozruchu przedsiębiorstwa prowadzonego przez (...) spółką komandytową z siedzibą w R. doszło do spalenia się licznika pomiarowego. Na hali produkcyjnej brak było wówczas zasilania elektrycznego. O powyższym zdarzeniu poinformowano (...) dla Firm spółkę akcyjną z siedzibą w W.. Pracownicy zakładu energetycznego dystrybutora energii po przyjeździe zdemontowali spalony licznik i po kilku dniach zamontowali nowe urządzenie pomiarowe.

Pod koniec 2015 roku (...) spółka komandytowa z siedzibą w R. uruchomił nową halę produkcyjną, co wiązało się ze zwiększonym zapotrzebowaniem na energię elektryczną.

zeznania świadka A. R. – protokół rozprawy z dnia 10 czerwca 2019 roku (zapis obrazu i dźwięku 00:02:28-00:15:09),
zeznania komplementariusza pozwanego – A. T. – protokół rozprawy z dnia 02 września 2019 roku – k. 237-238 akt
(zapis obrazu i dźwięku 00:01:42-00:13:39)

W dniu 01 grudnia 2015 roku (...) dla Firm spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił na rzecz (...) spółki komandytowej z siedzibą w R. fakturę korygującą numer (...) uwzględniającą rzeczywiste zużycie energii elektrycznej w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku na kwotę 254 708,31 złotych brutto, przy czym po uwzględnieniu uiszczonej za ten okres należności w kwocie 30 934,69 złotych do zapłaty pozostała kwota 223 773,62 złotych brutto. Termin płatności należności upływał z dniem 15 grudnia 2015 roku.

faktura korygująca numer (...) wraz z szczegółowym rozliczeniem – k. 40-41 akt

(...) spółka komandytowa z siedzibą w R. nie zgadzając się z powyższym wyliczeniem odesłał fakturę korygującą numer (...) bez księgowania jednocześnie składając reklamację z uwagi na niezgodne z realiami zużycie energii elektrycznej ujętej na tej fakturze.

W okresie objętym rozliczeniem (...) spółka komandytowa z siedzibą w R. nie zwiększał ani ilości maszyn ani skali prowadzonej produkcji.

zeznania świadka D. K. – protokół z rozprawy z dnia 26 listopada 2018 roku – k. 151-155 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:02:07-00:13:22),
zeznania świadka L. S. – protokół z rozprawy z dnia 26 listopada 2018 roku – k. 151-155 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:25:48-00:29:54),
zeznania świadka B. T. – protokół z rozprawy z dnia 26 listopada 2018 roku – k. 151-155 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:29:54-00:34:39),
zeznania świadka P. S. – protokół z rozprawy z dnia 26 listopada 2018 roku – k. 151-155 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:36:12-00:42:00),
zeznania świadka W. R. – protokół z rozprawy z dnia 26 listopada 2018 roku – k. 151-155 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:13:22-00:24:11),
zeznania świadka P. K. – protokół z rozprawy z dnia 10 kwietnia 2019 roku – k. 208-210 akt,
zeznania komplementariusza pozwanego – A. T. – protokół rozprawy z dnia 02 września 2019 roku – k. 237-238 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:01:42-00:13:39)

Pismem z dnia 27 grudnia 2015 roku (...) dla Firm spółka akcyjna z siedzibą w W. wezwał (...) spółkę komandytową z siedzibą w R. do zapłaty kwoty 223 773,62 złotych wynikającej z faktury korygującej numer (...).

wezwanie do zapłaty pod rygorem wstrzymania dostaw energii – k. 43 akt

W dniu 16 sierpnia 2016 roku (...) dla Firm spółka akcyjna z siedzibą w W. wystawił na rzecz (...) spółki komandytowej z siedzibą w R. fakturę korygującą numer (...) do faktury numer (...) tytułem rzeczywistego zużycia energii elektrycznej w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku na kwotę 76 350,25 złotych brutto wskazując, że powyższa zmiana wynikała z korekty zużycia wykazanej przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w G..

Do zapłaty, po uwzględnieniu uiszczonej za ten okres należności w kwocie 30 934,69 złotych, pozostała kwota 45 415,55 złotych brutto.

Termin płatności tej należności upływał z dniem 30 sierpnia 2016 roku.

faktura korygująca numer (...) – k. 42 akt, wydruk korespondencji mailowej – k. 106 akt

Postanowieniem z dnia 18 grudnia 2018 roku wydanym w sprawie o sygn. akt X GU 1936/18 Sąd Upadłościowy – Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy ogłosił upadłość (...) dla Firm spółki akcyjnej z siedzibą w W..

postanowienie – k. 199 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, których prawdziwość nie była przez nie kwestionowana i które nie budziły wątpliwości Sądu co do swej wiarygodności, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary. Pozostałe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnosiły do sprawy żadnych nowych, istotnych okoliczności.

Sąd nie oparł się na złożonych przez powoda przy piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 14 sierpnia 2018 roku” dowodach w postaci wydruku z sytemu powoda oraz wydruku z Platformy (...) wskazującego zużycie energii, na podstawie (...) k.p.c. stosowanego a contrario.

W odniesieniu do wydruku znajdującego się na karcie 105 akt, to pomijając, że obejmuje on jedynie część zrzutu ekranu, brak jest możliwości stwierdzenia, od jakiego wystawcy pochodzi ten wydruk. Odnosząc się natomiast do wydruku znajdującego się na karcie 103-104 akt także wskazać należy, iż brak jest możliwości stwierdzenia, kto jest autorem informacji zawartych w tym wydruku, poza tym jest niekompletny (z wyglądu zrzutu ekranu wywnioskować można, że zawiera on również inne kolumny niewidoczne na załączonym zrzucie ekran, przez co nie sposób wykluczyć, że zawiera informacje mające wpływ na ostateczną ilość zużytej przez dany podmiot energii elektrycznej).

Powyższe wydruki w żadnej mierze nie pozwalają Sądowi na ustalenie, jakie było w spornym okresie rzeczywiste zużycie energii elektrycznej przez pozwanego – wydruki te nie korzystają przy tym z domniemania zgodności zawartych tam danych ze stanem rzeczywistym, a nadto ich odczytanie wymaga w ocenie Sądu wiadomości specjalnych zastrzeżonych dla biegłego sądowego, jednakże powód o przeprowadzenie takiego dowodu nie wnosił. Jednocześnie wskazać należy, że uwidocznione tam dane nie są kompatybilne z danymi widniejącymi na przedłożonych w sprawie fakturach. W tej sytuacji wobec kwestionowania przez pozwanego prawidłowości wyliczeń w zakresie zużytej przez niego energii elektrycznej w spornym okresie, w żadnej mierze nie mogły one stanowić wiarygodnego dowodu na okoliczność pobrania przez pozwanego energii w ilości ostatecznie wyliczonej na fakturze korygującej numer (...) do faktury numer (...).

Sąd ustalił stan faktyczny sprawy opierając się także na zeznaniach świadków D. K., W. R., L. S., B. T., P. S., A. R. oraz P. K., a także na zeznaniach pozwanego.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków D. K. oraz P. K. w zakresie, w jaki wskazywali oni, że sporna faktura korygująca zawierała ilości nabytej energii, która nie znajdowała logicznego uzasadnienia z uwagi na brak zmian w intensywności produkcji pozwanego i zmian zakresu mocy używanych maszyn w porównaniu z wcześniejszymi okresami, a także, że pozwany kwestionował przedmiotową fakturę i składał powodowi reklamacje co do jej wysokości.

Sąd dał wiarę także zeznaniom świadków W. R., L. S., B. T. i P. S. w zakresie, w jakim świadkowie ci potwierdzili, że w spornym okresie rozliczeniowym nie było w przedsiębiorstwie pozwanego żadnych zmian w ilości pracujących maszyn, czy skali prowadzonej produkcji w stosunku do okresu obejmującego wcześniejsze rozliczenia.

Odnośnie zaś okoliczności związanej z wymianą wadliwego licznika świadkowie ci nie posiadali żadnej wiedzy (L. S., B. T., P. S.), czerpali ją z przekazu innych osób (świadek W. R. – od ojca A. R.) bądź też wiedza o tym zdarzeniu była ogólnikowa (świadek P. K. wskazywał jedynie, że w istocie była jakaś awaria licznika, że był on wymieniany, jednakże nie potrafił wskazać, kiedy to było).

W pozostałym zakresie ich zeznania nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia kwestii spornych w sprawie.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. R., który z racji wykonywanych usług elektrycznych u pozwanego miał wiedzę bezpośrednią dotyczącą okoliczności związanych ze spalaniem się licznika energii elektrycznej pod koniec 2014 roku. Z dalszej części zeznań tego świadka wynikało, że po uruchomieniu nowej hali, co miało miejsce już w 2015 roku nowy licznik został przeniesiony w inne miejsce, przy czym okoliczność ta pozostaje irrelevantna dla rozstrzygnięcia sprawy, która dotyczy rozliczeń stron za okres od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku.

Jednocześnie w tym miejscu wskazać należy, że podnoszona przez pozwanego okoliczność wymiany licznika mająca mieć miejsce nie wcześniej niż we wrześniu 2014 roku i której przyczyną było spalenie się licznika, nie może stanowić w sposób automatyczny dowodu na okoliczność, że licznik ten odmierzał zużyta energię w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku (tj. w spornym okresie) w sposób nieprawidłowy. Sąd miał przy tym jednakże na uwadze, że powód do powyższej okoliczności, jak też samego faktu wymiany licznika u pozwanego i przyczyn jego wymiany w żaden sposób nie ustosunkował się, co Sąd uznał za przyznane po myśli art. 230 k.p.c.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 26 listopada 2019 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, albowiem pozwany mimo zobowiązania nie uiścił zaliczki na poczet kosztów związanych z przeprowadzeniem tego dowodu.

Postanowieniem wydanym na rozprawie z dnia 12 czerwca 2019 roku Sąd na podstawie art. 174 § 2 k.p.c. uchylił postanowienie w przedmiocie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka A. R. mając na uwadze, że zawiadomienie o terminie tej rozprawy zostało skierowane do pełnomocnika powoda radcy prawnego U. M. (k. 164 akt), zostało ono odebrane, wobec czego Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe w tym zakresie, tymczasem już z dniem 18 grudnia 2018 roku ogłoszono upadłość powoda, co skutkowało wygaśnięciem jej pełnomocnictwa i utratą zdolności procesowej powoda, a także koniecznością uchylecia orzeczeń wydanych po ogłoszeniu upadłości. Na marginesie jedynie wskazać należy, że jak wynika z odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącego powoda (...) dla Firm spółki akcyjnej z siedzibą w W., informacja o ogłoszeniu upadłości ujawniona została dopiero w dniu 15 marca 2019 roku.

Postanowieniem wydanym na rozprawie z dnia 12 czerwca 2019 roku Sąd pomógł dowód z zeznań powoda, albowiem powód prawidłowo wezwany nie stawiał się i nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania komplementariusza pozwanego – A. T. w zakresie, w jakim wskazał on, że w 2014 roku miało miejsce zdarzenie związane z wymianą licznika energii elektrycznej i że w okresie do uruchomienia nowej hali produkcyjnej (co miało miejsce w 2015 roku) nie zwiększyła się liczba urządzeń, czy cykli produkcyjnych. Jednocześnie nie znalazła potwierdzenia w przedłożonych dowodach podnoszona przez niego okoliczność uznania reklamacji (co do błędnie odczytanej ilości przesłanej energii elektrycznej) złożonej przez pozwanego operatorowi systemu dystrybucyjnego za tożsamy okres skutkująca cofnięciem powództwa i umorzeniem postępowania w innej sprawie. Na tę okoliczność pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika nie przedłożył żadnego wiarygodnego dowodu.

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie syndyk masy upadłości (...) dla Firm spółki akcyjnej w upadłości z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki komandytowej z siedzibą w R. kwoty 45 415,55 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi za okres od dnia 31 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu – tytułem zapłaty za sprzedaną pozwanemu w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku energię elektryczną.

Kierując zarzuty przeciwko żądaniu pozwu pozwany podniósł zarzut nieistnienia roszczenia, nieistnienia okoliczności faktycznych potwierdzających zasadność roszczenia powoda, brak jakichkolwiek dowodów potwierdzających roszczenie powoda, sprzeczność wystawionych faktur z rzeczywistym stanem rzeczy, a także zarzut przedawnienia

roszczenia. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że jedynymi dowodami przedstawionymi przez powoda są faktura numer (...) na kwotę 223 773,62 złotych (z terminem płatności do dnia 15 grudnia 2016 roku), która następnie została skorygowana fakturą korygującą numer (...) o kwotę 178 358,07 złotych, tj. do kwoty 45 415,55 złotych (z terminem płatności do dnia 30 sierpnia 2016 roku), czego przyczyną miała być zmiana odczytów rzekomo rzeczywistego zużycia energii dokonanego przez (...) spółkę akcyjną z siedzibą w G., na co jednakże powód nie przedstawił żadnego dowodu. Pozwany wskazał również, że licznik poboru energii elektrycznej, na podstawie którego dokonywano odczytów został u pozwanego wymieniony z powodu wadliwości i z tego względu jego wskazania nie stanowią obiektywnej podstawy do określenia rzeczywistej ilości energii zużytej przez pozwanego. Nadto pozwany podniósł, że ani ilość ani moc urządzeń pozwanego w okresie rozliczeniowym nie uległa zmianie, a rzeczywisty pobór energii odpowiadał ilościom deklarowanym i opłaconym przez pozwanego.

Poza sporem pozostawało, że strony łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej dostarczanej do obiektu pozwanego zlokalizowanego w R. przy ulicy (...)/A, a także że powód wystawił pozwanemu z tytułu szacunkowej ilości sprzedanej energii w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku faktury: numer (...), na łączną kwotę 30 934,69 złotych brutto, która to należność została uregulowana przez pozwanego (...) spółkę komandytową z siedzibą w R..

Niesporne było również, że w dniu 01 grudnia 2015 roku powód wystawił pozwanemu fakturę korygującą numer (...) uwzględniającą rzeczywiste zużycie energii elektrycznej w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku na kwotę 254 708,31 złotych brutto, przy czym po uwzględnieniu uiszczonej za ten okres należności w kwocie 30 934,69 złotych do zapłaty pozostała jeszcze kwota 223 773,62 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 grudnia 2015 roku, a następnie w dniu 16 sierpnia 2016 roku – kolejną fakturę korygującą numer (...) do faktury numer (...) tytułem rzeczywistego zużycia energii elektrycznej w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku na kwotę 76 350,25 złotych brutto, przy czym po uwzględnieniu uiszczonej za ten okres należności w kwocie 30 934,69 złotych, do zapłaty pozostała kwota 45 415,55 złotych brutto dochodzona w niniejszym postępowaniu, a termin płatności tej należności upływał z dniem 30 sierpnia 2016 roku.

Wobec zaś podniesionych przez pozwanego zarzutów kwestią sporną, a przez to wymagającą rozstrzygnięcia było ustalenie, czy pozwany (...) spółka komandytowa z siedzibą w R. zużył energię elektryczną w spornym okresie we wskazywanej przez powoda ilości.

Zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 755) dostarczanie energii elektrycznej odbywa się na podstawie umowy sprzedaży lub umowy przesyłowej. Jednocześnie ustawodawca dopuścił możliwość dostarczania energii na podstawie jednej umowy zawierającej postanowienia umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, zwanej umową kompleksową (art. 5 ust. 3 ustawy).

W niniejszej sprawie nie było wątpliwości, że strony procesu łączyła umowa sprzedaży energii elektrycznej, do której na mocy art. 555 k.c. stosuje się odpowiednio przepisy o sprzedaży.

Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Stosownie zaś do art. 555 k.c. przepisy o sprzedaży rzeczy stosuje się odpowiednio do sprzedaży energii, praw oraz wody.

Przepis art. 535 k.c. kreuje zatem stosunek obligacyjny o charakterze dwustronnie zobowiązującym. Sprzedawca (tu – powód) zobowiązuje się wydać towar, zaś kupujący (tu – pozwany) zobowiązuje się zapłacić ustaloną za ten towar cenę, zaś umowa sprzedaży rzeczy oznaczonych co do gatunku ma w polskim prawie charakter umowy realnej, to znaczy, że do przeniesienia własności tego rodzaju rzeczy wymagane jest wydanie rzeczy (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 13 kwietnia 2017 roku, sygn. akt I ACa 217/16).

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970,

nr 9, poz. 147) na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązku, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscpekcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82).

W okolicznościach niniejszej sprawy to na powódzie syndyku masy upadłości (...) dla Firm spółki akcyjnej w upadłości z siedzibą w W. ciążył obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia stanowiącego podstawę powództwa poprzez wykazanie, że sprzedawca (powód) dostarczył i wydał pozwanemu zakupioną przez niego energię elektryczną w ilości wskazanej ostatecznie na fakturze korygującej numer (...), a więc wykazania, że powód swoje zobowiązanie zrealizował.

Tymczasem w ocenie Sądu powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia, wobec bowiem zaprzeczania przez pozwanego okolicznościom istnienia zobowiązania i jego wysokości, przedłożone przez powoda dokumenty nie były wystarczające do przyjęcia, że powód dostarczył w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku, a pozwany zużył energię elektryczną w spornej ilości.

Zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 roku (sygn. akt I PKN 660/00) samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. Jeśli zaś strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany (udowodniony).

Zważyć należy, że dołączone do pozwu faktury mają jedynie charakter dokumentu prywatnego, który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte (art. 245 k.p.c.). Z takim dokumentem nie wiąże się domniemanie prawne, iż jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy i potwierdza, że miały miejsce fakty w nim stwierdzone (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 08 sierpnia 2012 roku, sygn. akt I CSK 25/12). Ocena charakteru dokumentów prywatnych prowadzi do wniosku, że Sąd może oczywiście wyrokować także w oparciu o treść takich dokumentów (prywatnych), ale jedynie w sytuacji, gdy ich treść nie została zaprzeczona w sporze przez stronę przeciwną lub gdy została potwierdzona innymi środkami dowodowymi. Jednocześnie na okoliczność ilości zużytej przez pozwanego energii elektrycznej, poza fakturami, powód przedłożył wprawdzie dowody w postaci wydruku z systemu powoda oraz wydruku z Platformy (...) wskazującego zużycie energii, jednakże brak jest możliwości stwierdzenia, kto jest autorem informacji w nich zawartych. Jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia, powyższe wydruki w żadnej mierze nie pozwalają Sądowi na ustalenie, jakie było w spornym okresie rzeczywiste zużycie energii elektrycznej przez pozwanego – wydruki te nie korzystają przy tym z domniemania zgodności zawartych tam danych ze stanem rzeczywistym, a nadto ich odczytanie wymaga w ocenie Sądu wiadomości specjalnych zastrzeżonych dla biegłego sądowego, jednakże powód o przeprowadzenie takiego dowodu nie wnosił. Jednocześnie wskazać należy, że uwidocznione tam dane nie są tożsame z danymi widniejącymi na przedłożonych w sprawie fakturach. W tej sytuacji wobec kwestionowania przez pozwanego prawidłowości wyliczeń w zakresie zużytej przez niego energii elektrycznej w spornym okresie, w żadnej mierze nie mogły one stanowić wiarygodnego dowodu na okoliczność pobrania przez pozwanego energii w ilości ostatecznie wyliczonej na fakturze korygującej numer (...).

Podkreślić jeszcze raz przy tym należy, że faktura jest jedynie dokumentem rozrachunkowym i nie stanowi samoistnego dowodu zawarcia umowy sprzedaży i jej wykonania przez powoda w sposób uzasadniający żądanie zapłaty za energię elektryczną, w sytuacji kwestionowania ilości dostarczonej energii przez pozwanego, tym bardziej, że pozwany okoliczność tę konsekwentnie kwestionował składając powodowi reklamacje i odsyłając faktury bez księgowania. W okolicznościach analizowanej sprawy strona powodowa winna zatem innymi środkami dowodowymi dążyć do wykazania zasadności swoich roszczeń, tymczasem nie przejawiała w tym zakresie dalszej inicjatywy dowodowej.

Niezależnie od powyższego powództwo podlegałoby również oddaleniu z uwagi na zasadny zarzut przedawnienia roszczenia.

Jak już wskazano w powyższej części uzasadnienia, zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 755) dostarczanie energii elektrycznej odbywać się może na podstawie umowy sprzedaży lub umowy przesyłowej. Jednocześnie ustawodawca dopuścił możliwość dostarczania energii na podstawie jednej umowy zawierającej postanowienia umowy sprzedaży i umowy o świadczenie usług przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, zwanej umową kompleksową (art. 5 ust. 3 ustawy). W przypadku owej umowy mieszanej, która w swej treści łączy elementy dwóch umów nazwanych, tj. umowy sprzedaży energii elektrycznej i umowy dystrybucji (dostarczania) energii elektrycznej, konieczne jest stosowanie do roszczeń wynikających z tej umowy przepisów dotyczących zarówno umowy sprzedaży, jak i świadczenia usług przesyłu, także w zakresie stosowania instytucji przedawnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt IV CSK 201/11). Zgodnie zatem z treścią art. 554 k.c. roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, roszczenia rzemieślników z takiego tytułu oraz roszczenia prowadzących gospodarstwa rolne z tytułu sprzedaży płodów rolnych i leśnych przedawniają się z upływem lat dwóch. Kwestia przedawnienia roszczenia z tytułu umowy o świadczenie usług przesyłowych wynika natomiast z ogólnych przepisów, tj. art. 118 k.c., który stanowi że termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata. W tym miejscu wskazać należy, że umowa o usługi przesyłowe jako umowa nazwana, regulowana przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 755), nie podlega dyspozycji z art. 750 k.c. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 09 marca 2004 roku, sygn. akt III SK 18/04, OSNP 2004/24/429). Nie znajdują zatem do niej zastosowania przepisy art. 751 k.c. ustalające dwuletni okres przedawnienia (tak również Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w wyroku z dnia 03 marca 2016 roku, sygn. akt X GC 1383/15).

W związku zaś z tym, że strony były związane umową sprzedaży energii elektrycznej, w zakresie przedawnienia zastosowanie znajdował przepis art. 554 k.c., zgodnie z którym roszczenia z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy (...) przedawniają się z upływem lat dwóch. Stosownie zaś do treści art. 120 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, przy czym jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Wymagalność roszczenia utożsamiana jest więc z chwilą, z upływem której wierzyciel może domagać się od dłużnika spełnienia świadczenia. Powód wymagalność roszczenia wiązał z momentem, w jakim – jego zdaniem – prawidłowo rozliczono zużytą przez pozwanego energię elektryczną, tj. w fakturze korygującej numer (...), w której wskazano termin płatności do dnia 30 sierpnia 2016 roku.

W tym miejscu wyjaśnić należy, iż Sąd Najwyższy w wielu orzeczeniach wskazywał, że bieg terminu przedawnienia określony przepisem art. 120 § 1 k.c. jest niezależny od świadomości uprawnionego co do przysługiwania mu roszczenia i jego wysokości (tak np. w wyroku z dnia 08 lipca 2010 roku, sygn. akt II CSK 126/10), nie ma więc podstaw do uznania, że początek biegu przedawnienia roszczeń powoda należy wiązać z momentem wystawienia faktury korygującej numer (...) i określonym w niej terminem zapłaty (por. też uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 11 grudnia 2012 roku, sygn. akt VI ACa 479/12).

W ocenie Sądu w związku z tym, że powód wystawił pozwanemu z tytułu szacunkowej ilości sprzedanej energii w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku faktury: numer (...), na łączną kwotę 30 934,69 złotych brutto, zasadne było uwzględnienie terminu płatności przy ustalaniu początku biegu terminu przedawnienia przedmiotowego roszczenia wynikającego z faktury korygującej numer (...) uwzględniającej rzeczywiste zużycie energii elektrycznej w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku na kwotę 254 708,31 złotych brutto, przy czym po uwzględnieniu uiszczonych za ten okres należności w kwocie 30 934,69 złotych do zapłaty pozostała kwota 223 773,62 złotych brutto, z terminem płatności do dnia 15 grudnia 2015 roku. Jak bowiem wynikało z łączącej strony umowy, powód był uprawniony do wystawiania dokumentów rozliczeniowych według

zużycia prognozowanego. Jeżeli natomiast okazywało się, że odbiorca zużywa więcej energii od ilości deklarowanej, sprzedawca wystawiał fakturę korygującą.

Natomiast w ocenie Sądu faktura korygująca numer (...) nie dotyczyła nowego okresu rozliczeniowego i nie kreowała nowego roszczenia po stronie powoda. Strona powodowa w niniejszym postępowaniu dochodziła bowiem należności za rzeczywiste zużycie energii elektrycznej przez pozwanego w okresie od dnia 01 października 2013 roku do dnia 28 lutego 2014 roku, a więc zapłaty za dostawę energii za okres, za jaki ustaliła już rzeczywiste zużycie i wystawiła fakturę numer (...), którą to fakturę przedstawiła pozwanemu do zapłaty i której termin płatności minął z dniem 15 grudnia 2015 roku. Korekta wystawionej już z przedmiotowego tytułu faktury poprzez wystawienie faktury numer (...) z nowym terminem płatności, bez względu na przyczynę korekty, nie wpływa na przesunięcie terminu przedawnienia za dany okres (tak Sąd Okręgowy w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 05 kwietnia 2017 roku, sygn. akt XII Ga 54/17).

Mając na względzie, że dwuletni okres przedawnienia roszczenia minął z dniem 15 grudnia 2017 roku (art. 118 k.c. w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 roku, poz. 1104) obowiązującego od dnia 09 lipca 2018 roku nie stosuje się z uwagi na treść art. 5 ust. 1 tejże ustawy stosowany a contrario, tj. z uwagi na to, że roszczenie powoda było przedawnione w chwili wejścia w życie powyższej ustawy), a pozew wniesiony został w dniu 26 stycznia 2018 roku, roszczenie powoda było przedawnione.

Uwzględniając całość powyższych rozważań Sąd w punkcie pierwszym wyroku z uwagi na nieudowodnienie ilości zużytej energii w spornym okresie, a także przedawnienie roszczenia oddalił powództwo na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 755) w zw. z art. 555 k.c. w zw. z art. 554 k.c. w zw. z art. 120 k.c. w zw. z art. 535 k.c. w związku z art. 6 k.c. stosowanym a contrario.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od przegrywającego sprawę powoda na rzecz pozwanego koszty procesu w kwocie 3 617 złotych obejmujące koszty zastępstwa procesowego (3 600 złotych) i zwrot opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (17 złotych).

Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o opłatach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2019 roku, poz. 785 ze zmianami) Sąd nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 1 703 złotych tytułem różnicy pomiędzy opłatą sądową od pozwu należną (w kwocie 2 271 złotych) a uiszczoną (w kwocie 568 złotych).

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 25 września 2019 roku